

СМЪЛИТЪ ПОЖАРНИКАРИ

Нашата кооперация „Думба-лумба“, отсрещната „Скърцало“ и онази отъ дѣсно „Музикантъ“ иматъ общъ дворъ, къмъ който гледатъ деветдесетъ и деветъ прозорци и тридесетъ балкона.

— Мари, бульо Пелагио! — вика отзарана госпожа Денка.

— Какво има? — подава се на отсрещния балконъ суха бабичка. — Какво си се развикала, гачи свѣтътъ се е продѣнилъ?

— Не се е свѣтътъ продѣнилъ, ами се е случило нѣщо пострашно. Върнаха се отъ училище децата на Иванови и на Златарска.

— Вѣрно ли думашъ, Денке? — обажда се отъ другия балконъ кака Гина. — Боже-Божичко, отиде ни спокойствието!...

Докато тритѣ кооператорки се оплакваха, единъ прозорецъ се отвори и презъ цѣлия дворъ се разнесе пронизителна свирка. Следъ две минути отъ тритѣ кооперации наизкачаха цѣлъ роякъ дечурлига и се вдигна такава врѣва, че всички кооператори веднага затвориха прозорцитѣ на балконитѣ.

Стариятъ вратарь дѣдо Яни пъкъ, като чу шума и като му писнаха ушитѣ, полѣ тревцата и цвѣтята, остави после маркуча до чешмата и каза на децата:

— Стига сте шумѣли, бре! Азъ ще ида до пощата да подамъ едно писмо. Пъкъ вие гледайте, нѣкой да не ми открадне маркуча за поливане и вжето за прането. И мирно да стоите!...

Щомъ дѣдо Яни излѣзе, почна се бой съ вода. Ужъ бѣха се наговорили само да се прѣскаатъ, пъкъ по едно време почнаха и да се завалятъ и търкалятъ по земята. Едни ревѣха „ура“, други „дръжте ги“, че напредъ, че назадъ, докато на балкона изкочи кака Гина.

— Млъкте бре, разбойници! Какъвъ е този адски шумъ! — извика тя.

Шумнитѣ млади кооператори онѣмѣха и, насѣдали край лѣхата съ цвѣтята, повиснаха глави.

— Хайде тогава да си попѣемъ, — предложи Борко.

— Ха тѣй, пѣйте си тихичко, да миряса малко тоя дворъ — обади се пакъ кака Гина отъ втория етажъ. — И да не ме разсърдите пакъ, че като слѣза долу съ точилката, до единъ ще ви натупкамъ.

Щомъ довърши заплахата си, кака Гина отъ втория етажъ си влѣзе въ кухнята, а оттамъ отиде въ стаята, отвори прозореца, нагласи електрическата ютия и започна да глади. Като оглади две престилки, кака Гина се досѣти, че бѣше обещала да иде на гости. Облѣче се бързо-бързо и изкочи отъ кѣщи, като забрави да откачи ютията отъ електричеството.

Борко изпѣ една пѣсенъ, а Коцето поклати глава.

— Нищо не струва твоята пѣсенъ, — отрече го той. — Чакай азъ да ти покажа, какъ се пѣе.